

„Stiford“, naar man minder om Dannevirke, thi det ærede Medlem har umiskjendelig lagt for Dagen, at der den Gang blev begaaet store Feil. Jeg kan overordentlig godt forstaa, at han forsvareder Kjøbenhavns Befæstning som stemmende med hans Overbevisning, og jeg tror det ærede Medlem, naar han siger, at det er hans Overbevisning, at dette er det ene Nødvigtige; thi jeg veed, at det endog specielt er det Program, hvorpaa det ærede Medlem er valgt. Det er altsaa ikke alene hans Overbevisning, men han er i saa Henseende fuldstændig i Overensstemmelse med sine Vælgere fra den Tid. De vare ogsaa med til at være meget begejstrede for Dannevirkestillingsens Befæstelse, og de have altsaa ikke draget nogen Lære af dens sørgelige Skjæbne, men det er nu deres Feil; jeg nævner det kun til Efterretning for Fremtiden, for at det maaske kunde have Virkning en anden Gang. Det ærede Medlem profetereede os en meget heldig Stilling, dersom vi kunde faae Kjøbenhavn befæstet. Jeg maa i Forbigaaende give ham den Ros, at han var ærlig nok til at sige os, at det, man har opstillet her i Lovforslaget, ikke var nær nok, men at man skulde have ganske andre solide Befæstninger. Jeg kan forstaa, at der er mere Mening deri end i det, der er opstillet; men desværre giver hverken det ærede Medlem eller nogen af de Sagkyndige os nogen som helst Garanti for, at vi, hvis deres Omme om Kjøbenhavns Befæstning nu blev opfyldt, kunde have en nogenlunde rimelig Udsigt til dermed at frelse Riget. Dette tør de ikke indlade sig paa at give os nogen Sikkerhed for; det er Ulykken, men de sige kun, at de tro, det vil hjælpe. Nogle nævne 14 Dage, Andre 3 Uger og atter Andre 6 Uger som den Tid, hvori man skulde kunne holde en saadan Fæstning, men de lade det Spørgsmaal aldeles uomtalt, om Kjøbenhavns Befæstning ikke snarere vil fremfalde en Fjende imod os, og derved hurtigere fremfalde en Ulykke over os. Det er nu min Betragtning overfor Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning, at jeg er sikker paa, at vore Fjender fra det Dieblit, vi begynde alvorligt at befæste Kjøbenhavn, hvis ikke Omene ere aabne paa dem i Forveien, hvad jeg i Øvrigt antager, ville have et vaagent Die med os, og dersom de overhovedet anse en saadan Befæstningsplan som farlig for deres fremtidige Beslutninger og Handlinger, er jeg desværre overbevist om, at de itide ville tage Forholdsregler saaledes, at vi maaske midt under Opførelsen af en saadan Befæstning vilde faae Beviser i Hænde, som vare beklagelige for os. Dersom det ærede Medlem kunde give os Udsigt til, at vi kunde blive en Magt lig vore Naboer, at vi havde en saadan Styrke i Ryggen, som de have, kunde jeg forstaa, at et saadant Foretagende var naturligt, og jeg skulde da gjerne være med dertil, men vi maa ikke glemme, at vi ere de smaa. Vi skulle ikke puste os op til en Elefant, naar vi kun ere en Myg;

thi det er i Grunden Virkeligheden, og kunne vi ikke faae Lov til at leve i Fred ved selv at være fredelige, er jeg bange for, at vi, naar vi vende Breaadden ud og begynde saa smaat at stifte, ikke kunne vente, at vore Modstandere ville lade os i Fred. Saaledes er min Betragtning af Spørgsmaalet, og jeg handler i Overensstemmelse dermed. Vore Modstandere og specielt Pressen ere saa venlige at fortælle os, at de, der ikke ville Kjøbenhavns Befæstning, ikke kunne regnes med blandt Fædrelandets Venner. (En Stemme: Brøyl!) Min ærede Nabo til Venstre siger, at det er Brøyl, og jeg indrømmer ham det fuldstændig; men vi kunne ikke blive fri for at høre det. Om vi ogsaa kunne blive fri for det her i Salen, kunne vi ikke blive fri for det i Pressen, og Pressen er en Magt . . . . .

Formanden: Der berørte det ærede Medlem, hvad det kommer an paa: noget Saadant er ikke fremsat her i Salen, og ifald det maatte være fremsat udenfor Salen, er det ikke Stedet her at undersøge det.

Rjar: Jeg skal efterkomme den ærede Formands Paalæg, men jeg kunde ikke modstaa Fristelsen, da min ærede Sidemand gjorde sin Bemærkning. — En interessant Bemærkning fik vi ogsaa at høre fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (N. P. Jensen): den dreiede sig om Spørgsmaalet — jeg veed ikke, om det blev tillastet det ærede Medlem under hans Tale, eller det er fremsat af en anden tilhørende Taler — om Helsingørs Befæstning. Jeg fulgte det ærede Medlem meget nøie, og jeg lagde Mærke til, at han som Forsvar for sin Anskuelse om ikke at befæste Helsingør udtalte, at Generalen vilde blive der med sine Tropper, at der kunde vi ikke faae ham fra. Ja, men hvis vi nu befæste Kjøbenhavn, og den General, der faar Kommandoen her, faar i Sinde at gjøre det Samme, forekommer det mig at være Lige for Lige; i det Mindste mener jeg, at vi ingen Garanti have for, at den kommanderende General her ikke lige saa godt kan finde paa at blive her, som den General, der bliver kommanderet til at være i Helsingør, kan blive der. Det forekommer mig ikke, at dette, dersom Helsingør ellers egner sig til at være Fæstning, er noget Bevis derimod, og denne Grund falder saaledes til Jorden af sig selv. Det ærede Medlems Slutningsbemærkning var den — og den have vi saa ofte hørt i denne Sal, — at kunne vi ikke opnaa Andet ved alle Rustningsanstrengelser, opnaa vi i alt Fald at falde med Ure. Det gjør mig ondt, hver Gang jeg hører denne Lante fremsat. For mig er det en overmaade daarlig Trøst at blive flaaet ihjel, og jeg veed ikke, om Nogen vil hævde min Ure bag efter. Det har jeg ingen Sikkerhed for; ellers kunde maaske Forsængeligheden løbe af med mig,